

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH-MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

Megjelenik hetenkint ötször: vasárnap, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kossuth-utca 155. szám Gergurov-féle házban.
hova minden, a lap szellemi és anyagi részét illető köz-
lemények intézendők és minden díjak fizetendők.

Felelős szerkesztő:
Dr. MOLNÁR GYULA.
Kiadják:
Gruda Pál és Társa.

Előfizetési árak:
Égész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.
Neptanítóknak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 5 kr. a vasárnapi szám 10 kr.

Az államalkotás ünnepe.

Szent István első királyunk ünne-
pét joggal nevezhetnők e néven is,
mert valósággal a magyar nemzeti
állam megalkotásának ünnepe a mai
nap. És ez jól van így, mert ha csak
a szent király ünnepét ülnők, úgy
azok, kiknél a szentek tisztelete nem
gyökeredzik vallásuk szertartásaiban,
vagy azok, kik ünnepeiket más ka-
lendárium szerint számítják több-ke-
vesebb igazsággal szót emelhetnének
e nap megünneplésének kényszere
ellen, de akkor, mikor a magyar állam
megalkotásának ünnepléseiről van szó,
nem vonhatja ki magát ez ünnep meg-
ülése alul senki, hacsak a hazafiatsá-
gunk vádját nem akarja magára
zudítani.

És a mikor az állam megalkotásá-
nak ünnepeit üljük, közel az első
és második ezred év határához, lehe-
tetlen, hogy hálával ne gondoljunk
első királyunk minden magyar előtt
szent emlékére, és bizalommal ne te-

kintsen a koronás fők közül is ki-
emelkedő alakjára annak, ki ma Szt.
István koronáját viseli, a kinek böles
uralkodása a másik ezredévnek leg-
biztosabb zálogát képezi.

Szent István volt, ki a magyar
állam alapját megvetette, s hitünk sze-
rint most uralkodó királyunk ország-
lását fogja majdan a történet olyannak
jelezni, a mely a magyar állam meg-
szilárdulásának időpontja volt.

Adja isten, hogy úgy legyen.

Főispáni diszebed.

Vettük az alábbi levelet:

„Tisztelt Szerkesztő Ur!

Dicsőségesen uralkodó királyunk I.
Ferencz József születése napját a hatóságok
megünneplik. Templomokban disziteni-
tisztelet tartatik. Katonáék bankettet adnak.
Tudom, hogy a főispánok a rendelkezési
alapról tekintélyes összegeket húznak azon
a czímen, hogy ünnepélyes alkalmakkor
asztaluk köré gyűjthessék a polgárság kivá-
lójait s ezzel is növeljék az ünnepély
fényét. — Ugyan mondaná meg tisztelt

szerkesztő ur, vajjon miért nem ad Sándor
Béla soha diszebedet, — még a király szü-
letése napján se?

Igaz hive

„Egy ebédparti.”

Ennek a derék gentlemannek a fen-
tebb közölt kérdése zavárba hozta az egész
redakciót. Megkérdeztük sorba munkatár-
sainkat, hátha valamelyikök hivatottságot
érezne magában e kérdésre felelni, de fáj-
dalom! nem akadt köztük senki, a ki a
kötelességéről annyira megfeledezett főispán
e részben való gondolkodás-módját ismerni
s ismertetni vállalkozott volna. Végre is
abban állapotott meg a redakció hosszú
vita után, hogy a feltett kérdésre a követ-
kező választ adja. „Sándor Béla megyei és
városi főispánunk puritan erkölcsű ember
lévén, elvből ellensége minden olyféle tény-
kedésnek, mely az ember hiúságát alkalmas
esiklándozni. Jól tudja ugyanis főispán urunk,
hogy mily méltatlan versengést s okatlan
sértődéseket vonna az maga után, ha ő
diszebedet adva X-et meghívna, Y-t meg
nem. Az ily diszebed-adás megmetyézi az
erkölcsöket. Akadhatnak inkarnatus ellen-
zékiek, a kik elfogadva a meghívást egy
fejfel magasabbnak vélnék magukat azoknál,
a kik meghívást nem kaptak. Minek ez uton

TÁRGYA.

Megmondtam már . . .

(Ad notam : „Temetőben láttalak meg először . . .”)

Megmondtam már, hogy igazán szereltek
S téged „drágám” soha el nem feledlek . . .
Könyvek között, a válladra borulva,
Volt ez a szó, vallomásom kimondva.

De te szívem, kis angyalom, galambom!
Nem értetted imaszerű fohászom’;
Majd értenéd, ha már szívem ott pihen,
Ott a sírban, hol már nem fáj semmimem!
Ifj. Kubiss J.

Sakk a királynak!

— A sakkjáték eredete. —

Ismeretes dolog, hogy a sakkjáték
keletről származott hozzánk, s a kereszt-
hadjáratokig teljesen ismeretlen volt Euró-
pában. A legelső nyugati írók, akik említett
tesznek róla, ugyanazok, akik a „kerék
asztal” lovag-históriáit írták meg; s a görög-
gök közt, a híres Anna Komména hercegnő
az első, aki zatrikiön (a zadrang arabs szó
után, amely „száz áldást” jelent) név alatt
említi föl, mint olyan játékot, melyet a persák
hoztak Görögországba.

De a persák is megvallják, hogy nem
ők a feltalálói, hanem hogy csak a nagy

Khozru, vagy Kozroesz idejében, tehát a
hatodik század közepe táján kapták Indiából.
Körülbelül ugyanebben az időben, vagyis Vu-
Ti uralkodása alatt kapták saját vallomásuk
szerint a kínaiak is a sakkjátékot a hinduk-
tól, akik között időszámításunk ötödik szá-
zadának az elején találta föl a rege szerint
egy Nasszir (Dáher fia), nevű bramin.

A böles bramin in usum delphini
találta föl ezt a játékot. Akkoriban ugyanis
egy fiatal és hatalmas, Beüb vagy Behram
nevű fejedelem uralkodott Indiában, aki abba
az igen közönséges hibába esett, hogy
magaról nagyon is sokat hitt, másokat pedig
tulságosan kicsinyelt. Nasszir tehát a sakk-
játék föltalálásával elmesélni akarta őt meg-
győzni arról az igazságról, hogy a királynak
vereséget kell szenvednie (matt), mihelyt
alattvalói elhagyják vagy elhullnak mellőle.

Ezt a nagy igazságot száz más derék férfiú,
bramin és rádsa, nyíltan megmondta már a
hatalmas fejedelemnek; de ő felsége a
nyers igazságot olyan rossz néven vette,
hogy mindazok a derék emberek, akik az ő
zsarnoki uralmát bíraltatni merték s ellene
felszólalni elég vakmerők voltak, az életükkel
fizették meg nyíltságukat. A zsarnoki uralom
természetes következményei nem maradtak
el. Az elnyomott népek veszedelmes tüne-
tekkel kezdték már jelét adni annak, hogy
békettűrűsük kimerült, és a hübéres fejede-
lemek már hasznukra készültek fordítani ezt
a körülményt, midőn Nasszir, Dáher fia (kit
az arabok Szisszának neveznek) hazája
nyomorán megindulva, azt határozta, hogy
felvilágosítja a fejedelmet azokról a veszes

következményekről, amelyeket zsarnoki önké-
nye feltétlenül maga után fog vonni.

De elődjének a példája megtanította arra, hogy
oktatásának csak úgy leszen jó eredménye,
ha a fejedelem azt fogja hihetni, hogy
önönmagától okul, nem pedig mások által.
E véget eszlette ki a sakkjátékot, amelyben
tudniillik a sah, vagyis a király, habár vala-
mennyi báb között a legfontosabb és habár
a többi báb mind csak az ő oltalmazására
van rendelve: egymaga se támadásra nem ké-
pes, sem védekezni nem tud az ellenségei
ellen, ha alattvalói, s köztük kiválóan a
közemberek (parasztok) a legnagyobb igye-
kezettel nem védelmezik. Épp ezért tehát
őket minden lehető módon kimélni kell,
könyömlműen egyet sem szabad közülük
feláldozni, mert gyakorta egyetlen egynek az
elvesztése is a király elpusztulását vonja
maga után, vagy legalább siettet.

Az új játék csakhamar ismeretessé
lett az országban mindenfelé. A király is
meghallotta a híret s magától a feltalálótól
kivánta megtanulni. Elhívták a bramin az
udvarba, kinek most a játék megmagyarázá-
sának az örve alatt, bőséges alkalma nyílt
arra, hogy ildomos és a király hiúságát
semmiképp sem sértő módon belecsoptogtassa
a lelkebe azokat a nagy igazságokat, a mi-
ket a nagyképűen oktató rádsák és braminok
szájából sehogyan sem akart elfogadni. És az
ifjú fejedelem, akinek nemcsak esze, de
alapjában véve nem gondolkodása is volt,
a Nasszir játék-leckéből kivonta az oklást
önmagára nézve, megváltoztatta magaviseletét,
visszanyerte alattvalóinak szeretetét és ezzel

a polgárság kebelében torzalkodást előidézni? S mily tömjénfüst szállana föl az ily díszbebédek nyomán. Mennyi dicsőnyus a sajtóban s mennyi alázatos hajlongás a pipatóriumban! Egyszóval, a korrupció beláthatatlan terjedésnek indulna. A főispáni díszebédt az alispáni vacsora és polgármesteri dezsőnek követnék, aztán egy tehetősebb polgártársunk hívna meg a közigazgatás kapacitásait. — Az ebéd s vacsora-adás ráragadna az ellenzékre is, mely szintén utánozná a korteskedés ezen tetszetős s s föltétlen sikerű rendszerét. — Az egész város föloszlana ebéd s vacsora-pártra. Jó lenne-e ez? Végül azt se volt szabad a redakciónak figyelmen kívül hagyni, hogy a „Z. és V.“ absolute semmi érdemet nem szerzett arra, hogy ilyen díszebétre hivatalos legyen, miatt tehát az egész város jóízűen költén el a rendelkezési alap jótéményeit, az alatt nekünk fölknepnek az állunk. — Nem, uram! Ne bántuk a főispánt azért, hogy nem ad díszbebédek. Ne keltünk föl az alvó oroslányt. Ne idézzük föl a pokol szörnyeit. Maradjon csak minden a régiiben. S hogy álmait ne háborítsák a rendelkezési alaptól Sándor Béla tárczájába átvándorolt pénzek, tudja meg, hogy ezek — bár nagy titokban, — a szegények között osztatnak szét hónapról-honapra, az utolsó egy filléresig, a melyből még csak a főispánnal van néhány ezer darab — a szegények számára.

S ha mindez se nyugtatja meg önt, — adjuk azt a jó tanácsot, választassa meg magát megyei virilistának s díkeziozzon minden megyei közgyűlésen Biztosítjuk, hogy minden közgyűlés után meg lesz hívva ebédre. Természetesen arra ügyelnie kell, hogy a beszéd vége így formuláztassék: „elfogadom az állandó választmány javaslatát.

A király születése napja.

Az idén is, mint minden évben a megszokott kegyelettel ülték meg városunkban születése napját a magyarok királyának.

Vallás- és nemzetiség különbsége nélkül mindazon helyeken, melyek isten imádására rendelvék, ma a király életéről, boldogságáért fohászkodtak.

A róm. kath. templomban.

Az ünnepély d. e. 9 órákor a róm. kath. plébánia templomban vette kezdetét. Megjelentek a fő- és alispánnal az élén a megyei tisztikar, a polgármester vezetése alatt e város tisztviselői, a városban időző közös és m. kir. honvéd tisztiek, természetesen teljes díszben, a pénzügyigazgatóság a pénzügyigazgató vezetés alatt, a tanfelügyelő, s a városban székelő egyéb hatóságok és testületek képviselői. A templom szentélyében hat megyei és hat városi hajdú képezte a díszőrséget, mindegyik esapatot saját őrmestere vezényelte.

A hálaadó isteni tiszteletet Fejér Gyula apát-plébános celebrálta fényes segédlettel.

A mise alatt Pataj Sándorné urhölgy néhány soló-éneket adott elő. Kitűnő hangja s praecis előadása nagyban emelte az ünnepélyes hangulatot. Mise végével az egyházi kar a Hymnust énekelte.

A gör. keleti templomban.

Az isteni tisztelet végeztével az összes notabilitások és az ájtatoskodó közönség egy része is a Szt.-György téri gör. keleti templomba vonult, hol az egyházi szertartást Kupuszárevits Lyubomir gör. keleti esperes végezte, ugyancsak segédlettel.

A gör. keleti templomból a hatóságok képviselői a helybeli zsidó templomba mentek, a hol az általunk már közölt program szerint folyt le a hálaadó isteni tisztelet.

A zsidó templomban.

Az egyházi beszédet és imát Fischer Mihály dr. ker. főrabbi mondotta. Mindenek előtt megjegyezzük, hogy a főrabbi ur kiváló szónoki előadással bír, s gondolatait szabatosan s költői lendülettel tudja kifejezni, de kár, hogy a főrabbi ur a „zsidó nép“-ről úgy emlékszik meg, hogy a hallgatóságban azt a tévhitet kelti, mintha a „zsidó nép“-et önnálló nemzetiségként akarná föltüntetni, a mit különben róla föl nem tétélezünk.

E kis kitérés után constatáljuk, hogy a zombori zsidó hitközség ünnepélye valóban lélekelémény folyt le. A főkántor Rosenthal Jakab hatalmasan esengő hangjával egészen betöltte a templomot, s a főrabbi beszéde után Pataj Sándorné urnő is énekelte egy solót, mely a zsinagógóban megjelent közönséget is méltán magával ragadta. A khorus — melynek kísérfője a Roheim Károly által adományozott orgona-harmonium volt — szintén kitett magáért.

A főispán és polgármester magyar díszruhában jelontek meg az ünnepségen.

Déli 1 órákor a Horvátovits-féle színházi szállóban a zombori helyőrség tisztikara díszbebédre gyűlt össze.

Hírek.

— Lapunk mai számához a „Bácskai Karczos“ című rendes mellékleten kívül egy félív külön mellékletet csatolunk, s legközelebbi számunk, a bekövetkező kettős ünnep miatt szerdán, folyó hó 22-én jelenik meg.

— Hírpályázatunk eredménye.

Lapunk múlt hó 20-iki számában pályázatot hirdettünk annak 10 koronát adandó, a ki lapunknak minden más lapot megelőzőleg közlendő hírt beküld. Tegnap délután lapunk bedolgozó társaiából: dr. Donoszlovits Vilmos Faludi László és Vargai Ferencz urakból alakult bizottság az összes beérkezett híreket lekiismeretesen megbírálta, — melyek közül a következőket méltatta figyelemre. Trefából halál, Szerencsétlen eset, Abban maradt párbaj, Egy rendőr balesete, Túlzótság Bajsán, Vizsgálatok a katymári jegyző ellen, Tizenkétéves bűnpör, Explodált szódás üveg. Ezek közül a bizottság egyhangulag az „Abban maradt párbaj“ című hír beküldőjének ítélte oda a 10 korona pályadíjat. Az összeget a hír beküldőjének Bajsára a mai postával elküldöttük és nevét eskis felhatalmazása folytán fogjuk közölni. Egyszersmind ujjal pályázatot nyitunk a jövő hó 20-ig beérkező azon legjobb hirre, mely minden más lapot megelőzőleg lapunknak lesz beküldve. A pályadíj 10 korona, mely jövő hó 20-án lesz kiadva.

Jótekonyczélú hangverseny. A zentai illetőségű s a vidéki középiskolák felsőbb osztályu tanulói f. hó 14-én az Eugén-szálló dísztermében Kosuth Lajos szobrára egy igen sikerült hangversenyt adtak, melynek főrendezője, védnöke Tóth Lajos, gymnasium tanár volt.

— **Fekete sárga zászló Zomborban.** A király születés napja alkalmával az összes közhivatalok és társjegyletek zászlódszt öltöttek. A honvéd kaszárnyán két óriási nemzeti lobogót lengetet a szél, — de a közös hadseregbeliek szép laktanyáján, magyar fölirat és a város czimere fölött egy fekete sárga zászló gubbaszkodott egyedül. Eddigél jól esett szemünknek a fekete sárga

elhárította birodalmáról azt a veszedelmet, amely fenyegette.

Igy beszéltek el az arabs írók a sakjáték eredetét, és ha ez talán rege is, meg kell vallani: sinon è vero, e ben trovato, és a nemes játék egész rendszeren tökéletesen egybevág azzal a céllal, amelyet a feltalálóknak tulajdonítanak.

A jutalmat, melyben az indiai fejedelem a bölcs bramint ezért a szép találmányáért részesítette, így beszéli el Hyde az ő De ludis orientium című munkájában, egy meg nem nevezett rabbinus szavai szerint:

— Dáhernek fia, szólt Behrám király Nasszirhoz, — immár látom, hogy te olyan férfi vagy, akiben az igazság lelke lakozik. Mond meg most, hogy mit adjak neked, kívánj bármit, oly magasat, vagy oly mélyet, amelyet akarsz s kívánd akár birodalmának a felét — a tied leszén.

Nasszir (vagy Szissza), a bölcs, leborult arccal a földre, s így felelt a király nak.

— Uram, ha kegyelmet találtam felséges szemed előtt, add meg im, amit kérni merészek. Nézd: fejedelmi játékomnak a tábláját, mely előtéd vagyon, hatvannégy mezőre osztottam. Parancsold meg tehát a te szolgálódnak, akik gabonásaidra ügyelnek, hogy az első mezőre egy szem búzát tegyenek, a másodikra kettőt, a harmadikra négyet és így tovább minden további mezőre kettenyit, mint az előbbire, egészen a hatvan-negyedik mezőig. És ez légyen, uram, királyom, az én jutalmam.

Behrám, hallván ezeket, haragra gerjedt, s megveté szívében a bramint, mondván:

— Nem bölcs férfiként mondaték el

kívánságodat, hanem balgatatag módjára. Avagy azt hiszed, nincs elégedő hatalmam, hogy néked valamely nagy ajándékot adjak, s azért kérsz ilyen hitványtságot?

Amde a bramint újabb szóval erősíté, hogy ő a kívánt jutalommal beérndi, hozzátéve, hogy ha ő felsége ezen ő megjutalmazását kevesellené, ám kétszerezze meg,

A fejedelem hát előhivatá az ő gabonásainak főfősfarfját és meghagyta neki hogy tegyen a bramint kívánsága szerint. De mihamarabb kitűnt, hogy a bölcs Szissza, avagy Nasszir eme kívánságával csak újabb üdvös oktatást óhajtott adni az ő urának. A sáfár nemsokára visszajövé. kijelenté, hogy megkezdte ugyan a buzaszemek összeszámlálását, de jöllehet a hatvan-négyes számnak még csak a feléig jutott el, a braminnak adandó buzaszemeket olyan tömértelen soknak találta, hogy tovább számlálnia már lehetetlen. Csupán annyit mondhat, hogy az egész birodalomnak összes gabonatermése nem lenne elegendő ahhoz, hogy a bramint csak a felét is megkaphassa annak, amit a fejedelem neki megígért.

Behrám egyszerre felismervén, hogy Dáhernek fia mit akart e kívánságával neki értésére adni, előhivatá a bramint s megölelvén és megcsókolván őt, így szóla:

— Im már látom, hogy az Ur bölcsesége lakozik tebenned. Ez órától fogva népem a te ajkaid szava szerint fog kormányoztatni, magad pedig az én asztalomon egyed a kenyeredet.

És a bölcs Nasszir attól fogva együtt élt a királylyal s barátja és testvére vala élete fogytáig.

A. Z.

zászó mellett a nemzeti lobogót is látni ünnepnapok alkalmával, de sajnosan kellett azt most nélkülözni. Ehhez nem kell kommentár.

— **Pályázat.** A cs. és kir. közös hadügyminiszterium a következő alapítványokra pályázatot hirdet: Schwarzenberg-féle 100 forintos alapítvány. Pályázhatnak kiérdemült, szegény, tényleges szolgálatban álló cs. és k. katonatisztek századostól (kapitány) lefelé. 2 hely. — Schwarzenberg-féle 34 forintos alapítvány. Pályázhatnak kiérdemült, szegény, tényleges szolgálatban álló cs. és k. minden fegyvernembeli altisztek. 5 hely. — Dr. Schernhorst Antal-féle 8 ftr 40 kros alapítvány. Pályázhatnak szerény, súlyban sebesült rokkantak. Zukmantelből (Szilézia) való ilyenmő rokkantak előnyben részesülnek. 1 hely. — Közelebbi értesítést ad a 23. hadkiegészítő parancsnokság.

— **A tanítói nyugdíjtörvény.** A hivatalos lap mai száma közli a királyi szentesítéssel ellátott tanítói nyugdíjtörvényt. Az 1894. évi XXVII. szám alatt beiktatott törvények közé azon nyilvános tanintézet-i igazgatók, tanárok, tanítók, igazgatóók és tanítónők nyugdíjazásáról és hozzátartozóik ellátásáról szól, kikről állami vagy más hasonló természetű körendelkezéssel nem gondoskodtak.

— **Vigadó-megnyitás.** Ó-Kanizsa községe a népkerben levő új nyári vigadó-át 1894. évi augusztus hó 19-én megnyitja. — Ezen alkalomra a népkertben nyári ünnepély tartatik.

— **Gyógyszertár-ajándékozás.** Mint a „N. U.”-nak Zentáról írják — ott egy Chyzer Kálmán nevű okleveles gyógyszerész folyamodott, hogy a Zentán fennálló két, személyjogi gyógyszerár mellé még egy harmadikat állhasson fel. Chyzer urat magasabb körök erősen protezsálták. Mikor a patikaengedélyezés kérdése Zenta város közgyűlése és egészségügyi bizottsága elé került, itt határozottan kimondták, hogy Zentán egy harmadik gyógyszerár felállítására szükség nincs, miután a jelenleg fennálló két gyógyszerár az igényeket teljesen kielégíti s ezek fennállása is alig-alig van biztosítva. Ennek a véleményezésnek daczára Sándor Béla főispán utasítására a megyei hatóság azzal a véleménnyel terjesztette fel Chyzer Kálmán gyógyszerész kérvényét, hogy ennek részére engedélyeztesék a harmadik gyógyszerár. A belügyminiszternek azután nem is akadt sürgősebb dolga, mint hogy ezt a gyógyszerárt engedélyezte és annak személyes jogát Chyzer Kálmán okleveles gyógyszerésznek adományozta. Zentán a dolgoknak ilyen fordulata miatt oly nagy a felháborodás, hogy ennek a városi közgyűlésen is kifejezést adtak és elhatározták, hogy a város előkelőivel élőkön egy pártkülönbség nélkül összeállított deputációban a belügyminiszter elé járulnak és fölvilágosítva őt a helyzetről, a harmadik gyógyszerárra vonatkozólag kiadott engedély visszavonását kérelmezik.

— **Magyarosodó község.** Járeken a minap volt a papválasztás, melyet az a tény tesz érdekessé, hogy a tisztán németajku község a magyar erzelmű Wack Peter budapesti ev. segédlelkész választotta meg négy német pályázó ellen 158 szótöbbséggel. Wack a jövő hóban foglalja el állását s hívei óhajára magyar prédikációt is fog tartani.

— **A hazai ipar pártolása.** A belügyminiszter azon városok törvényhatóságaihoz, a hol a villamvilágítás tervbe van véve, leiratot intézett, melyben azt ajánlja, hogy a vállalkozókkal kötendő szerződésbe a következő pontot vegyék be: „A vállalkozó az elektromos telepek és vezetékek létesítésénél mindazon hazai gyártmányokat tartozik használni, melyek a külföldieknél nem magasabb árban teljesen kifogástalan minőségben és kellő időben megszerezhetők és a melyek használata által a vállalati művelnek szerződési határidőben és állapotban létesítése biztosítottak tekinthető. A meny-

ben pedig idegen származású anyagok és gyártmányok felhasználása cselezotatik, ennek elkerülhelen szüksége az előjárásnál (városi tanácsnál) igazolandó.

— **Nincs többé a Weinspitz.** A zomboriak kedvenc mulatóhelye s épen azért asszonyaink réme az apatini „Weinspitz” az éjjel földig leeggett. Éjjel előtt tizenegy órákor hagyták el a mulatók szokott helyüket, — és éjjelkor már csak por és hamu jelölte a „Weinspitz” felépült falait. Eddigi tudósításaink szerint a tűznél semmi szerencsétlenség nem történt, a tűz oka pedig alighanem gyújtogatás.

— **Agyonlőtt szerető.** Vadócz Ferencz, bács-topolyai birtokos gazda özvegye, férje halála után csakhamar közös háztartásra lépett Mocsár János gazdamesterrel. Hat napig tartotta a békekesség közöttük, a hetedikén azonban Mocsár János összevezetett a csapodár asszonnyal. El is ment a házól s csak másnap tért vissza. Akkor, ahogy Vadócz Ferenczhez érkezett, az ablakból rálött. A szerencsétlen ember, aki háttal állott az ablaknak, szörnyet halt. A gyilkos asszony önként jelentkezett a rumai község-házban. Bekísérték a rumai járásbíróshoz.

— **A kukoriczák között.** Topolyázól írja levelezőnk: Beeskei Péterrel régóta tudták Topolyán, hogy rossz életű ember és örökösen a szállások között jár, rablókalandokra. Beeskei tegnap szintén ezt tette, a szállások közt meghúzódott a kukoriczaföldön, mikor arra haladt el egy tizenövezes éves leány, Pécskai Roza, kezében nagy csomaggal. Beeskei nyomban ott termett a leány mellett, a védtelen leányt bevonszolta a kukoricza közé és fojtogatni kezdte. A kukoriczák közt észrevétlenül aludta álmát két drótos tót, akik azután fölébredtek a lárma és rohantak a közelben portyázó csendőrökért. A csendőrök még elég korán érkeztek, Beeskeit vasra verve kísérték be a járásbíróshoz börtönébe. A leányt orvosi ápolás alá vették.

— **Öngyilkossági kísérlet.** Balogh Jóska Szabadkán ismert pikulás — ki éveken át a Piros bandájában is működött — f. hó 15-én, hétfőn este 9 és 10 óra között a „Mária Terézia” parkban saját bicskájával öngyilkossági szándékából magát össze-vissza szurkálta és most élet-halál közt a kórházban fekszik. Kihallgatása alkalmával azt vallotta, hogy miután az ő „májká”-ja (felesége) meghalt, ő sem akar tovább élni.

— **Betörés Szabadkán.** Szerencse Antal hires éjjeli betörő tolvajt és társait f. hó 15-én virradóra a „Fűzfás” utcában Anus Antal és Petrik Pál 7-ik kőri lakosok elfogták és a rendőrségnek átadták, hol most vallatták őket. Eddigélé már több lopást bevalloztak.

Az orsz. m. kir. színművészeti akadémián a beiratások szeptember hó 4. 5. 6-ik napján lesznek, a felvételi vizsgálat pedig 7-én d. u. 3 órákor tartatik. Az orsz. kir. színművészeti akadémiába való felvételhez megkívánatnak: a) Szinpadias. csinos alak. b) Tiszta kiejtésű csengő hang. c) Kifejlett testi alkotás mellett (melyről az intézeti orvos ad véleményt) legalább 18 éves kor a férfiaknál, legalább 16 éves kor a leányoknál, mi hiteles okirattal bizonyítandó. d) Anyai műveltség és iskolai képzettségéről való bizonyítvány, amennyit e korban minden művelt ifjútól megvárhatni, különösen a magyar nyelvtan alapos ismerete e) Szülői vagy gyámi megegyezés. Amely jelentkezéssel ezek nem személyesen jelennek meg, megegyezésüket hiteles iratban tartozik az illető felmutatni. f) A jelentkező növendék csupán a valóságos és törvényes családi nevén irathatja be magát. g) Jó magaviseletről szóló erkölcsi bizonyítvány, mely vagy iskolai bizonyítvánnyal vagy hatóságilag, vagy ismert egyének aláírásával mulhatatlan igazolandó. h) Minden újonnan jelentkező az első osztályba csak próbaidőre vétetik fel, ennek leteltével ulabb vizsgálat-

nak vettetik alá. A főlvetel tehát nem végleges, a letelt próbaidő után a tehetségtelen vagy hanyag növendék elbocsátatik. Ha a főlvetel növendék tehetsége, szorgalmat, haladást nem tanusít, bármely évben időközben is, elbocsátható. i) B belepő új növendék 1 ftr beiratási díjat s 5 ftr felvételi díjat, — valamennyi növendék pedig 1 ftr beiratási díjat, azonjvűt 30 ftr tandíjt tartozik 2 részletben, u. m. szept. 15-én és febr. 1-én fizetni. j) Minden főlvetel növendék tartozik szülőivel vagy gyámjával együtt az eléjük terjesztendő kötelezvényt aláírni. Bővebb értesítést az int. igazgatósága (Kerepesi-ut 1. sz. III. em.) készséggel ad.

Selyem hamisítvány. Égessünk el egy mintát a venni szándékolt fekete selyemből s a hamisítás rögtön kiderül: Mert míg a valódi s jól festett selyem az elégetésnél nyomban összepödördök és csakhamar kialszik, maga után csekély világosbarna hamut hagyván; addig a hamisított selyem (mely zsiros színű szalonnás lesz és könnyen török) lassan tovább ég (mínt hogy rostszalet) a festék anyagtól telített tovább izzanak és sötét barna hamut hagy maga után, de valódi selyem módjára soha össze nem pödördök, csak meggörbül. Ha a valódi selyem hamuját összenyomjuk elporzik, a hamisítványé nem. — **Henneberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zúrichben,** hazhoz szállítva, póstabér és vámmentesen szívesen küld bárkinek is mintákat, akár egyes öltönyökre való akár egész végekben levő valódi selyem szövetből. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó

CSARNOK.

Szerelm.

Irta: *Virter Ferencz.*

I.

A két fiatalember a kávéházból kijövet megállt az ajtóban.

— Hová megyünk? kérdé az egyik.

— Én nem tudom, hacsak Gagához nem jössz.

— Nem; mondtam már.

— Nos akkor: sehova.

A kivilágított főváros éjjeli élete már megkezdődött. Ilyenkor leginkább párisi az. Voltaképen egy nemzeti vonása sincsen: az emberek nem hazafiaskodnak, magunknak élve, megszünik az eszmény; a kávéházi, orpheumi és utcai képek is mind a külföld utánzatai, melyekből kéri az irgalmas kéjek után sóvárgó tehetetlen lélek.

A két fiatalember nem tudott megegyezni. Az, a ki vidám chansoutte, Gaga, estélyére akarna menni, marad, mert társa nem jő; a másik meg unalmas delutánja után valami új, eddig ismeretlen képre vágyódik, habár maga sem tudta: mi az?

— Pista, holnap meg fogod bálni, hogy el nem mentél. Ott lesznek barátaink mind, a Belle Nitouche megígérte, hogy elhozza magával a „Zöldfült” is; Miklós barátunk, az Asztag Miklós, meg nincsen meghíva — kell-e több? . . . Nos?

— Nem jövök.

— De miért, te csökönyös? — kérdé Tary Miklós.

— Untat az a sok léhűtő, a kik egyebet sem tudnak a kérdéő nagyzoalásnál. Aztán, őszintén szólva, inkább valami ártatlan fruska után áhitozom, ki először szeretne akkor, ha bennem megakad . . . Nem me-

gyek, mert ez az élet eltompítja lelkemet, testemet; érted?

A másik fiatalember jónak látta felkaczagni; azután elhallgattak, nézve azt a nyugsgó emberádatot, a haza siető varrólányok, sétálók, meg színházba menők tarka vegyülékét. Ilyenkor úgy tűnik, hogy mindenki egyenlő, minden kicsinyes — csak mi vagyunk nagyok, a kiválasztottak . . . természetesen azért, mivel nem tartva az árral, önmagunknál megpihenhetünk.

A két fiatalember míg mindig egy ponton állt; nem tudtak semerre elindulni. Jobbra menjenek? — mi van ott? — balra menjenek? — ott sincsen a czél. — De azért egyre készülnek valahova.

— Ej, én megyek! kiáltott fel a türelmetlenebbik; — a tehetetlen, határozatlan ember csak filozofálni tud, előre mozdulni nem . . . Isten megáldjon!

— Téged is.

Mikor Kádár Pista magára maradt, elindult valamerre, meg-megállva mindenütt, szabadulást várva. Az ilyen akaratonlküli emberek mindig másokra szeretnék bízni magukat s a ki hatással tud lenni rájuk, hatalmukban bírják az egész embert.

Egy bogár odarobogott a járda elé, hol Pista épen állott.

— Hohó! — Kádár, mit csinálsz? halatszott a hintóból egy férfi hangja.

— Szervusz Dániel! kiáltá örömmel a fiatalember, hogy valaki ismerőse talált.

— Jössz az én kocsimba? Csagához megyek, — a futárom már viszi Klárikának a csokrot . . . No szálj be! . . . Igaz te Klárikát nem is ismered: új csillag.

Mindez két pillanatig tartott s azután — Kádár egy ellenkező szava nélkül — robogott a kocsi a bájos énekesnő palotája felé, melyet az öreg Hirsch vett neki szerelme egy örült kifakadásában s húsága kielégítéséül, tekintélyt akarva szerezni a többi rajongó viveur között — mi azonban még sem sikerült egészen.

Nalunk ritkább a demi-monde: Páris a hazája, s a mi itt mi közöttünk található, az is csak utánzata a világváros eme típusának. Az az elfrancziásodás, mely a jobb körökben észlelhető, ugyancsak törekszik a külföld felé és Gaga estélye, fényes képet nyújt mind azokról az emberekről, a kiknek egyéb vég-czéljük nincsen a minél változatosabb és izgatottabb életnél. Ezek a valódi fél-emberek, vagyis: hiányzik belőlük az önállóság, az érzelmi mélysége — minden felület és csak mutatni vágy.

A vendégek egymást nem ismerik, de azért mindenik jó barátja a másiknak, mulat vele, terveket kohol — a mig itt van. Az általános központja egy érdekes, mondhatni fenségesség megjelenésű lány: a legújabb szépség e társaságban — Katinka. Vezetékneve főlöszleges. Az anyja mutatta be az idén eg, már ismeretes nagyvilági szépség: la baronne de Thorne; ezen néven szerepel, igen nagy házat visz, az epreskert tájékán dominál s ama élés tapintatu asszonyok közül való, kik kit letudnak kötelezni, anélkül, hogy minden a világ nyelve bármit is mondhasson rólu.

A középső nagy terem a tánczolóok számára volt fentartva; mindössze nyolcz-

kilencz pár lejti ugyan csak a keringőt a zongora zenéjéről, de a terem zsufolásig telt a nézők és kritizáló seregével.

Épp e percben érkeztek barátaink: Kádár Pista és Dániel.

Katinka egy pillanat alatt ott volt előttük, hogy megköszönje barátjának az elébb küldött virágokat.

— Ez ugyan szép volt magától Dani, — szót kedves fejbólintással; megérdemli, hogy egy tourt magával tánczoljak.

— Pardon! — barátom — van szerencsem őt bemutatni.

— Jól van.

Katinka kezét szorított Pistával, azután bevezette magát tánczosával a terembe. Kis idő mulva hideg közönynyel mondva:

— Hallja, magának de csunya barátai vannak!

A hátramaradt Kádárnak igen megtetszett ez az érdekes leány. Nem szeretett beleje ugyan rögtön, de mivel az olyan ridegen, szinte visszautasítólag bánt vele, — és mivel barátját annyira kedvében látta lenni: az irigység felülkerekedett benne, eltökélte magában, hogy ezt a fickót kiúti a nyereg-ből s rabjává teszi a kis cocotte-ot. Egy ideig termekben járt-kelt, üdvözölve Gagát, ki szerfelett megörült jövetelének, kezét szorította barátával, elmondta a hölgyeknek konvencionális bókjait s mivel már unni kezdé a tétlenséget, a kártya-szoba felé tartott.

A táncz véget ért a teremben. A hölgyek legezgetve magukat, sétáltak fel és alá. A férfiak mondhatni valamennyien, távol voltak ahol a kártyaszervevélyt ki lehet elégiteni, innen: ott minden más háttérbe szorult.

Katinka egy kevereten ülve beszélgetett barátjával.

Azt hinnők, szeretik egymást, pedig a legkevésbbé sem. Barátság volt az csupán, két szellemes ember barátsága, mely érzelem azonban sokszor tartósabb, mint a legforróbb szenvedély, mivel hasonleltek ama kapcsolata az, mely a szellemet fűzi össze, nem befolyásoltatva magát semmiféle külső körülmény által. Ez a baráti viszony rendszeren megmarad még akkor is, ha egyik vagy másik egy harmadik lényben szerelmessé lesz is, s a kötelék még sem bomlik fel, sőt talán erősbödik; megesis azonban az is, hogy ebből valódi szerelem fejlődhetik, — csakhogy nem oly emberek között, mint ők ketten, kik közül az egyik — Dániel — érzéketlen s elfásult, a másik — Katinka — meg a hatásos jelenetek folytán, a végletekig menő dolgok által tud magának csak érdeklődést szerezni, a mellett a kíváncsiság mellett is, mely a nőkben legnagyobb mértékben van kifejlödvé. Lám, ez az új ismerős — Kádár — már is érdekelni kezdte, daczára annak, hogy az nem szép — csupán azért, mivel még nem ismerté.

— Mondja csak, mi és ki ez a fiatal-ember? — kérde.

Erre azt várta, hogy valami hangzatos nevű és igen feldicsért emberről fog hallani. Ellenkezőleg történt. Dániel azonban lényekhez tartozik, a kik önkénytelen bár, mindenkinek csak a hibáit fedik fel. Elmondta tehát Kádár érzéketlenségét, természetesen túlozva, felhozta régi hibáit, háttérül jelen karakterének s ezt is igen feketére festé. . . . Nos? és Katinkát ez a rosszaság megragadta, mint minden, a mi ellenkezik a rendessel.

Kíváncsisága azután mindenáron szemtől szembe akarta magát azzal az emberrel állíttatni: valjon igazán oly csúf-e, mint első pillanatban látta?

Nem sokáig kellett keresniök: a kártyaszobában megtalálták Kádárt.

A zöld asztalok mellett „pharao,” -t játszottak. Ez egyike a leghazárdabb játékoknak s különös kedvence a már minden élvezeteken végigjárt s elfásult viveuröknek. Meg is látszik a hatás az arcokon. A gyorsan tűnő-jövő összegék, az a nyomasztó csend, melybe csak néha vegyül egy-egy ijedt felkiáltás, aztán az elfogult, odaszöge-zett gondolatokban ébredő lelki szorultság félig megörjíti az elmét. Ha a szerelem szenvedélye nemessé tudja tenni a legelvetemült-ebb embert is: ugy a játék-szenvedély a karaktert állattá képes alacsonyítani, a düh, az önzés és irigy vetelkedés szilárdan összeforrt féltelenségében . . . és lám, minő különös, a fásult lélek itt nemessé domborodik — nyugtalanságával. A ki itt nyugodt, azé a harez tere, ott a dictator. E pillanatban Kádár volt. Mindenki elmaradt már az örült versengésből, csak ketten állva még szemben egymással s ezek egyike ő. Gyönyörű volt e pillanatban! minden pénz nála volt már, de az ellenfél nem tágitott.

— Ötszáz forint! — kiáltá a bankár.

— Áll a tét; szólt hidegen Kádár . . . Egy huzás és a bank végleg megbukott.

— Adom én! ki játszik? — kiáltá harsányan azután.

Csakhamar ajánlkozott valaki s a játék tovább folyt.

Valami megfoghatlan hatást gyakorolt Katinkára ez az ember. Meglehet, hogy csak szelvény, — sőt valószínű is ez. Hirtelen eszébe jutott még a teremben és azután azt hitte már szerelmes belé és vágyakozik utána, habár semmi másért mint a pusztá együttlétért is. Tegyük fel, ez a fiatalember közeledek feléje, vagy még szerelmet vallana neki: két nap alatt megunná, ha azonban észrevételenül hagyja, a nő fenségessé alakítja ideálját, küzd érte, mig el nem éri czéljét. S ha elérte? — nos! itt elválík: vajjon képes-e a férfi-állandó hatást gyakorolni kedvesére (s ez csak szellemével lehet), vagy egyszerre bukik tekintélye, mint egy fuvalatra a vágnak hitt kártyavár.

Kádár bámulatra méltó flegmával vesztett ezután, egyre olvadt-apadt az előtte álló pénzhalmoz, és meg sem rendült egy izma sem.

S ez a vakmerő fenség megragadja a nőt, olyannyira, hogy — mikor Kádár mindenét elveszté s végül harsányan kiáltá:

— Huszonnégy órára ezer forintot — kiad? . . . nos ekkor Katinka lelkesülve ajánlkozott arra és boldog volt, hogy ennek a rút embernek szolgálatot tehet.

Mikor a két fiatalember — Kádár és Dániel — egy óra mulva szólanul mentek az utcán, egymásmellett haza felé, Kádár constatálta magában, hogy az az érdekes leány szereti őt.

Megfoghatlan volt előtte mindez, annak oka és keletkezése, hanem gondolkodni nem szeretve, csak azt határozá el magában — ismerve a női lelket, — hogy hideg lesz iránta és rendületlen. Csak egy dolgon gondolkodott még: helyesen cselekedett-e, mikor nem fogadta el a felesálatot összeget s in-

rább lemondott a játékról? Azt hitte: igen; mert ez által becsülni látszott a nőt, de nem akart avval vissza élni.

A két jóbarát szóltanul ment egymás mellett; valami hidegség lopódzott közéjük. Igaz ugyan, hogy más esetekben, ha például egyiket sem tüntette volna ki az a lány, megvetőleg gondolkodtak volna róla. De kitüntette az egyiket! még pedig úgy, hogy a másik kiesett kegyeiből.

Hiába játszotta Dániel önmaga előtt a nyugodtat, annak az embernek tartva magát, a ki engedélyt ad foglyának egy-két percnyi szabadságra, tudva azt, hogy ő ugyanis a feltétlen ura, — hiába: minden untalan egy gondolat furakodott előtérbe, úgy, hogy mikor egy fordulónál elváltak, arca egy pillanatra az irigységet mutatta, sejtetve a résen állást s esetleges küzdelmet a most már ellenfélle vált baráttal szemben.

II.

Csekélység az egész.

És Kádár István tudta ezt. Érezni nem érzett semmit, csak valami jöleső büszkeséget, ami általában mindig felébred bennük, ha észre vesszük, hogy valakiben szenvedélyt gyújtottunk személyünk iránt. Ez a tudat azonban rögtön elenyésznek ismét vagy nagyon is eltörlődne, ha nem volna ott az a *harmadik*, a kin győzedelmeskedtünk. De ott van Dániel alakja és ezáltal Pistában a tudat *dicsőségé* változott.

Most már csak egy hiányozott: a kérdés. Fel is használta az alkalmat mikor másnap, délelőtt Tary Miklós felkereste. Be sem várva, míg kérdezősködik rendes helyzete felől, egyenesen belevágott a dologba, természetesen túlozva kisse.

— De hát miért siettel oly gyorsan? kérde Miklós, a kit ugyan nem hatott meg nagyon ez a nyilatkozat, sőt el sem hitte.

— Az érdekesség, barátom! az idealismus fenntartása végett! — magyarázta az habár nem nagy elismerés e néhány szó önmagáról; érezte talán, hogy nem bír azzal az erővel, hogy *állandóan* tudjon a leány lelkére hatást gyakorolni?

Úgy van s ezért az nap nem látogatta meg „de Thorne bárónét“, melyre a leány feljogosítá, sőt a következő napon sem látta volna, ha barátjától meg nem tudja, hogy az operában páholyuknak napja lévén, ott lesznek. Tehát két nap elmúltával ott találkoztak ismét, csak köszöntve egymást.

Hogy azonban a nőben ébredő és fokozódó szenvedélyt tanulmányozhassuk, vissza kell mennünk Gága estélyére.

Abban a pillanatban, mikor a két fiatal-ember távozott, az a lelkesedés egyszerre megcsappant. Katinka megszűnt bámulni azt a hőrost, megszűnt utána vágyakozni — a kép elmosódott, mivel csak igen gyengén vésődött lelkebe, csupán egy tiszteltteljes érzelmét hagyva maga után, mely nem volt több ama tekintélynél, mit érzett magába akkor, ha néha annak a férfiúnak a nevét említék előtte.

Ez azonban csak látszólagos volt, mert — habár a leány környezete minden finomsága mellett az előkelőség románcá alatt magában hordá a rosszat, mondhatni egy nemét a trivialismusnak, s ez a leányra is hatott, daczára annak, hogy tiszta volt (oh, a rossz anyák megtudják övni leányaikat, ha van műveltségük a rossz mellett, sőt jobban mint az ártatlanságában jóhiszemű nő;) és ment minden büntől, — a szüzi

érzet és a rossz környezetben burjánzó *sejtelelem* valami szenvedély után törekszik, szerelem után, — s ezért Katinka másnap mégis arról az érdekes emberről gondolkodott mindig, a szüntelen erősbödő érzelmel. Ennek a fiatalembernek csodálatos módon keletkezett hatása kissé furesának tünik előttünk, ha meggondoljuk, hogy hiszen Dániellel is jó viszonyban volt, őt szerette a többi között leginkább: miért nem lett hát beléje szerelmes? Egy ősrönd folytán, mert a többi szöszátyár között — mely társaságba csak egy saison óta került — ez lévén a legtöbbre méltó, de még sem az a sejtett *ideál*, mely minden érző lényben meg van öntudatának születése óta, s mely rokon a karakterével.

Lám ez az ember egy cseppet sem volt gondolatainak utjában, sőt mikor Dániel a következő este tiszteletét tette „de Thorne bárónénál“, azon czélből, hogy az önkénytelen nyilatkozó bosszúsággal vegyes alattomos működést megkezde, — nos akkor Katinka épen arra kérte őt, hogy mondana valamit ideáljáról.

— Ej, Katinka nagysám, ez az ember arra sem érdemes, hogy róla beszéljünk: léhűtő, aszfaltbetyár, kinek egyéb czélja sincsen a kártyán való nyereséln, egy ostoba ficzko, a ki némasággal akar hatni . . .

Ez az utóbbi mondás ugyan meghökenté Katinkát s ez a gondolat sokáig is ott lappangott a többiek chaosában, de aztán elhatározá, dugába döntve Dániel terveit, hogy az ideált, rossziaságából — *meg fogja menteni*.

Ezzel kimagaslik a női legszebb gondolat, a nő legszebb hivatása a földön, mely magában foglalja azt: mennyire nagy e nemes a nő akkor, ha *ohhoh* tud alkotni személyével a férfi számára, hol az hivatását kifejhessen, annélkül, hogy a folytonos évődés kicsapongásban, mely együtt jár az egyedülléttel, éreje szétforgácsolódjék.

Mihelyt ezt gondolá, bevallotta, hogy *szeret*.

Ha Dániel nemes embernek, nagynak, fenségesnek festi le ideálját, bámolni tudta volna, ez azonban nem oly tartós, mint az, ha egy nő *zenni* akar; mert ritkán cselekedve fontosabb dolgokat, nagyobb ambícióval fog egy ily alkalomadta feladathoz.

Most már csak a minélelőbbi viszontlátás utáni vágy emészté, öregbitve érzelmei hevét, úgy, hogy mikor az operában megpillantá Kádár Istvánt, féke veszett minden rajongásának.

„De Thorne bárónénak“ azonban ez a dolog sehogy sem tetszett.

— Ej, egy szerelmes leánynyal semmit sem lehet kezdeni, — mondta, leányának mosolygásait látva a páholyból le a földszinten ülő fiatalemberre: meg is szólalt azután hangosan:

— Megtiltom neked, Katinka, hogy ezt a fiatalemberre észre vedd.

— De miért, anyám?

— Ő nem hozzád való, alig van valamije.

A leánya ajkbiggyesztve nézett földre, de a tekintet mégis csak ott csüggött később azon a zsőllyén, merengve, míg egy mozdulat fel nem rezzenté: Kádár fel igyekszik a páholyukba!

Ha az ember egy társaságba lépve, látja, hogy kedvelik és szívesen látják, szóval, ha az emberben felébred az *ur*: akkor minden közönségessége, konvencionálissága

mellett rövid ideig igen kellemes, mondhatni szellemes tud lenni egészen az elragadásig. Nem csodálhatjuk tehát e váratlan fordulatot Kádárnál, kiben azonban az a tudat, hogy a leányt szenvedélyre bírta iránta, még sem vált követelő, bizarr vakmerőséggé. Igazi világfinak mutatkozott — és ez megtette kellő hatását.

Az opera végéig fentartották páholyukban, sőt az előadás-uta együtt is mentek valami restauratiou-ba vacsorálni.

A báróné szeretetre méltó modora nemsokára kezdett a tettetésből valóságá válni, annyira tetszett neki az a bohó fiu s hallgatolag beleegyezett a naiv lényka őszintén rajongó boldogságába, ki voltaképpen csak névleg ismerte eddig a szerelmet s most sem tudta, mi az, a mit érez?

S mily gyorsan mult az a néhány óra, mit együtt töltöttek! . . . Az opera zaja, a fényes villanyvilágításban élénken ragyogó százféseségű, színű közönség; aztán a restauratióbeli káprázató tarkaság, az a most is fülében csengő kacaj és pohárcsengésbe vegyült cigányzene — mikor hazaért s fejét vankosára hajtá — álomnak tünnt fel előtte, soha vissza nem jövő álomnak. Feje forró volt, valami belső láng kiüté homlokán a verejéket. Nem tudott aludni, sirt és örült, boldog volt és félt.

A sötét szobában egyszerre nyöszörgésére világosság támad.

— Mi bajod van, Katinka, kérdé anyja az ajtón bejőve s megsimogató lánykaja fejét.

Az felült ágyában, félve maga elé nézett, azután . . . nos azután . . . odaborult az anyai kebelre és sirt.

— Szereted? kérdé egy idő múlva a báróné, de választ nem kapott. Az a nő tudta mit jelent ez, ő már érezte annak szavat: először, mikor a férjét megismerte, másodsor, mikor a szeretőt, ki miatt később ott hagyta ura. Bizony ő is könnyét érezte pilláin, de egy gondolat tört magának utat melancoliáján keresztül: mi lesz ebből?

A szenvedélyt feltartani nem lehet — engedni kell, nehogy a csökönyösség által elmergosedjék. Ő hat megengede.

(Vége köv.)

HIRDETÉSEK.

Mária-czelli Gyomorcsépek

nagyzerűen hatnak gyomor bajainál, néhélőhétetlen és állandóan ismeretes házi és orvosokhoz tartozó: étvágytalanság, gyomorégés, páhó-lehellet, felüljárás, szanyu fehérlőgés, hasamés, gyomorség, feletagos nyálkázás, haszár, árgaság, andor és hányás, gyomorgöcs, székellés, és egyéb betegségek, melyek a gyomor és a bélrendszerben keletkeznek, és a gyomor és a bélrendszerben keletkeznek, és a gyomor és a bélrendszerben keletkeznek.

Érdemes megjegyezni, hogy a Mária-czelli Gyomorcsépek készítésekor a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták, és a készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták, és a készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták.

Török József gyógyszerész
Budapest, Király utca 12 sz.
A készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták, és a készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták, és a készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták.

Érdemes megjegyezni, hogy a Mária-czelli Gyomorcsépek készítésekor a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták, és a készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták, és a készítésük során a legújabb és legbiztosabb módszereket alkalmazták.

Árlejtési hirdetmény.

Apatin község előjárói által ezennel közhírré tétetik, miszerint a nagyméltóságú m. kir. igazságügyi miniszter urnak 25978. és 31876/94. számú magas rendeletével az apatini kir. járásbírósnak telegkönyvi hatósággal leendő felühabása, valamint a járásbírósi épületnek átalakítása és új épületeknek felállítása, a legkegyelmesebben engedélyeztetvén, ennek következtében a 7284 ftt 75 krral előirányzott kőműves és ács munka, nem különben a 984 ftt 80 krral előirányzott asztalos, kárpitos és lakatos munkálatoknak árlejtés útján való biztosítására az árlejtés folyó évi augusztus hó 26-ik napjának délelőtt 9 órája Apatin község háza tanácstermében kitűzetik, mely árlejtésre a versenyzők azzal hivatnak meg, miszerint az árlejtésre a kikialtási árnak megfelelő 10% bánatpénzt magukkal hozzanak.

Az árlejtési feltételek az építkezési tervezet és részleges költség iránzat a községi jegyzői irodában hivatalos órák alatt megtekinthető.

Apatinban, 1894. augusztus 12-én.

Jellmann József,
jegyző.

Uj. Mayer János,
bíró.

LEONHARDI-féle ténták

a legjobbak. — Csak egyedül valódi, a
feltalálótól Leonhardi Aug. Bodenbach a. d. E.

ezen védjegyvel

osztr. cs. k. szab. sz. 30089.

m. kir. szab. sz. 48275.

Iró-ténták.

Anthracen-tenta kék fekete
Extraf-könyv tenta kek-fekete
Alizarin-tenta, zöldes-kék-fekete
Gallus-tenta, nagyon fekete

Legjobb hig ténták könnyvezetéshez; tartalan tartósságu írományoknak. — Szabadalmazott eljárásom szerint készítve.

Copir-ténták.

Anthracen-tenta (kítűnő kópákat szolgáltatnak, egyszersmint könyv-
Alizarin, író és Copir (bevezetésekhez is alkalmas.
Enere Violette noire communicative (Egyedüli ténták tüzeti levelezés-
violette Doppel-Copir (hez, melyekből hónapok mulva is
Fekete Weltpost-Copir (szép erős másolatok tarthatók meg.
Non plus ultra-Copir ad 4-6 Copiát. — Tartós, bankok, biztosítások
és tengerentuli levelezéseknek.

Szines ténták, Aptograf-tenta Hektograf-tenta, folyékony tusch,
mérnökök, és rajzolóknak; **tenta-por és kivonat-bélyegfestékek, Co-**
pir-festékek legszebb másolatok író gépekhez készülékek fehérnemű jegy-
zésekhez, **folyékony enyv és gummi, halenyv, fényenyv; Eau de**
Labarraque, ténafoltok eltávolítására fehérnemű és papírról.
Peecstviasszok, bank-viasszok stb stb.
A legtöbb írókészülék üzletekben a bel és külföldön kapható.

Birtokvétel.
Mégvételre kerestetik készpénzfizetés mellett
két nemesi birtok,
egyét
120.000 ftigi árban
és egyet
400.000 ftigi árban.

Alkalmas fekvés, esimes kastély megkivántatik.

Szíves ajánlatokat csakis birtokosoktól kér

PATZ RICHARD BÉCS,
Wieden, Margarethenstrasse 12.

3-4

Bűn!!

Százszoros bűnt követ el önmaga ellen,
ki az általam feltalált

fogszivarka, kőszvény fürdőpárna- és nátha burnót-
ból házát el nem látja.

Mind a három szer bámulatos!

A fogszivarka 3, a nátha burnót 2 másodperc és a für-
dőpárna 30 percnyi használat után **ujjá születve min-**
den kintől megszabadul a beteg.

Egy nátha burnót doboz 50 kr.
Egy doboz fogszivarka ára 1 ftt,
Egy egész garnitúra 5-5 dá-
rából franco 4 ftt.
Egy fürdőpárna 50 kr.

Kapható postautalványozás, vagy utánvétel mellett a feltaláló czimén

PAUL LASZLÓ urnál Szántován, Bacs-Bodrogh megye,

Orvosok és gyógyszerészek árleengedésben részesítve. 3-4